Een knappe tolk.

KAREL de Vijfde moet gezegd hebben: „Zooveel talen men spreekt, zooveel malen is men een mensch." Van hem wordt verteld, dat hij Spaansch sprak met zijn hofhouding en zijn paarden, Italiaansch met zijn zangvogels, Fransch en Vlaamsch met zijn bedienden, Duitsch met zijn staatslieden.

Dr. Ballach heeft laatst in een Duitsche krant wonderbaarlijke dingen verteld van een hedendaagsch taalgenie. Schultheisz heet hij en hij is een Pool.

Dr. Ballach vertelt van hem:

„Ik maakte hem mee aan de universiteit van Breslau. Het was een stille, teruggetrokken jongeman en men vond hem wat zonderling. Niemand wist iets af van mogelijke bijzondere talenten — wel wist iedereen, dat hij buitengewoon hard en veel studeerde.

Eens kwamen er een paar Russische studenten aan de Universiteit. Ik zag Schultheisz in zeer druk gesprek met hen. Vol verbazing vroeg ik hem: „Spreek je Russisch?" en hij zei kortaf: „ja."

Drie weken later kwam er een Bulgaarsche nieuweling. Wie heeft 't daar heel druk met hem? Schultheisz —.

„Ken je ook al Bulgaarsch, kerel?" roep ik — en hij antwoordt: „ja zeker."

Ik moest dat eens aan deze en gene vertellen en iedereen vond het even bewonderenswaardig. Schultheisz begon langzaam, maar zeker, beroemd te worden.

Aan een diner kwam hij naast een Zweedsche dame te zitten. Men zag de twee genoegelijk converseeren en wist, dat de dame geen Duitsch sprak. Na een uur vroeg de dame aan Schultheisz, „die ze voor een landsman had gehouden," hoe lang hij al in Duitschland woonde en of hij niet naar Zweden terugverlangde. Ze wou niet gelooven, dat ze met een Duitschen Pool te doen had, die nooit de grenzen van Polen en Duitschland overgegaan was.

Toen de oorlog uitbrak, meldde de student Schultheisz zich bij het leger als tolk aan. Een adjudant liet hem voor zich verschijnen en begon hem op wat laatdunkenden toon te ondervragen, want hij verwachtte niet veel van den eenvoudigen, bescheiden jongeman, die voor hem stond. „Welke talen spreekt U?" vroeg de adjudant uit de hoogte en had potlood en papier klaar om het te rapporteeren.

Schultheisz ging opnoemen en tot de verbazing van den adjudant klom het aantal talen tot vijf- en twintig! Bij „Chineesch" zei hij schuchter, alsof dat nu toch wel heel jammer was: „maar niet alle dialecten."

Doctor Ballach ontmoette Schultheisz gedurende den oorlog in een dorp in Macedonië, waar hij het als tolk heel druk had en het Duitsche leger groote diensten bewees. In dat dorp werd een dialect gesproken, dat hij tusschen zijn werk door ijverig bestudeerde en waarover hij een boek schreef, dat hem aan de Universiteit van Breslau den doctorstitel in de letteren verschafte.

NANNIE VAN WEHL.